

«Εκ Μέσης Γης...»

Του Αρχιμανδρίτου π. Μιχαήλ Σταθάκη.

Θυμάμαι τον παπά του χωριού μου. Όχι πολύ ψηλός· με κατάλευκη μακριά γενειάδα και λευκασμένα μαλλιά, πιασμένα κότσο στο πίσω μέρος του κεφαλιού. Φορούσε ένα μπλε ζωστικό και πάντα όταν κυκλοφορούσε στον δρόμο φορούσε και το εξώρασο. Εκείνο το εξώρασο... χωρούσε μέσα όλο το χωριό! Χωρούσε όλο τον κόσμο...

Θυμάμαι όταν την πρωτομηνιά ερχόταν στο σπίτι της γιαγιάς για τον καθιερωμένο αγιασμό. Μόλις έμπαινε στο σπίτι θα μας χαιρετούσε και θα του φιλούσαμε το χέρι· το ευλογημένο αυτό χέρι του ιερέα του χωριού μας που μας βάπτισε, μας μύρωσε και μας έχρισε, το χέρι που μας μετέδωσε τα άχραντα Μυστήρια, το χέρι που ευλογώντας ειρηνεύει, όπως ο Χριστός «τῆ μιᾶ τῶν Σαββάτων».

Άνοιγε τότε ο παπάς μας τα χέρια του μέσα από το ράσο του, με τα μεγάλα και φαρδιά μανίκια και έμοιαζε σαν άγγελος έτοιμος να πετάξει έχοντας ανοίξει τα φτερά του. Έβγαζε τότε μέσα από το ράσο του ένα τυλιγμένο λευκό πετραχήλι, στολισμένο με γαλάζιους σταυρούς, φθαρμένο από τη χρήση, αλλά και τόσο ευλογημένο όσο κανένα άλλο... Μέσα στο πετραχήλι, κρυμμένα, ένα μικρό ευχολόγιο ντυμένο με μπλε πλαστικό κάλυμμα, που έβαζαν παλιά στα σχολικά τετράδια, με σχηματισμένο στο εξώφυλλο ένα σταυρό. Το ευχολόγιο αυτό ποτέ δεν το άνοιγε ο παπάς μας· γνώριζε και έλεγε από στήθους όλες τις ακολουθίες και τις ευχές!

Μαζί με το ευχολόγιο ήταν και ο Σταυρός. Ένας ξυλόγλυπτος Σταυρός, που η δύναμη του αγιασμένου νερού, στο οποίο είχε βουτηχτεί αμέτρητες φορές, είχε αλλοιώσει τις λεπτομέρειες του σκαλισματος. Και μαζί με αυτά σε ένα σακουλάκι βρισκόταν τυλιγμένο ένα κλωνάρι ξερού βασιλικού, έτσι όπως το απαιτεί η παράδοση...

Θυμάμαι που μας έκανε τον αγιασμό με κλειστά τα μάτια. Θυμάμαι και το πιάτο· το βαθύ πιάτο που είχε η γιαγιά για τον αγιασμό και ήταν στολισμένο με ζωγραφιστά πολύχρωμα άνθη σ' ένα κιτρινωπό βάθος.

Θυμάμαι όταν βύθιζε τον Τίμιο Σταυρό στο νερό και έψελνε το «Σῶσον Κύριε τόν λαόν σου...» πόσο ζήλευα τον παπά μας! Πόσο ήθελα να κάνω κι εγώ αγιασμό, όπως τον έκανε ο παπάς μας...

Θυμάμαι που πάντα στην απόλυση μνημόνευε «*Ἰωσήφ τοῦ μνήστωρος, Δαβίδ τοῦ προφητάνακτος...*» και τους μνημόνευε τόσο μελωδικά αυτούς τους αγίους, που είναι αδύνατο να διώξω τη φωνή του από τα αφτιά μου, τόσα χρόνια μετά.

Και όταν τελείωνε, μάζευε πάλι τα πράγματά του βιαστικά, τα τύλιγε στο πετραχήλι του και τα εξαφάνιζε μέσα στα μανίκια του φαρδυμάνικου ράσου του.

Θυμάμαι τον παπά μας που κυκλοφορούσε στους δρόμους του χωριού πάντα με εκείνο το εξώρασο με τα μεγάλα μανίκια. Ποτέ δεν ήξερες τί έκρυβε μέσα. Άλλοτε είχε ψώνια για την παπαδιά, άλλοτε κουβαλούσε πράγματα για να πάει σε σπίτια φτωχών, άλλες φορές κρατούσε φρατζόλες ψωμί και ποιος ξέρει τί άλλο; Μα πάντα, όλα ήταν κρυμμένα κάτω από το φαρδυμάνικο ράσο του.

Θυμάμαι τον παπά μας στις λιτανείες. Θαρρείς πως ήταν στρατιώτης. Και ήταν πράγματι στρατιώτης, του Χριστού όμως. Έβγαινε λοιπόν κρατώντας το Ευαγγέλιο λες και κρατούσε το όπλο, έτοιμος να επιτεθεί με αυτό σε κάποια μάχη. Αλήθεια, έτσι δεν έπρεπε να ήταν; Στρατιώτης με το όπλο έτοιμος για τον πόλεμο ανά πάσα ώρα και στιγμή. Για τον πόλεμο τον πνευματικό που δεν έχει ώρα, ούτε και στιγμή...

Θυμάμαι τον παπά μας μετά που γέρασε και δεν μπορούσε να βγει από το σπίτι. Έλλειψε από την Εκκλησία μας, έλλειψε από τα σπίτια μας, έλλειψε από τους δρόμους του χωριού μας. Παρ' όλα αυτά δίναμε ραντεβού κάθε Μεγάλη Παρασκευή στο σπίτι του. Ο Επιτάφιος της Ενορίας μας περνούσε πάντα έξω από το σπίτι του. Αυτός περιποιημένος και πάντα αρχοντικός μας περιέμενε με την οικογένειά του στο μπαλκόνι. Θυμάμαι είχε όλα τα φώτα ανοιχτά, ήταν άλλωστε η πιο επίσημη ημέρα του χρόνου, ακόμα και από την Ανάσταση.

Και σαν περνούσε ο Επιτάφιος από το σπίτι του παπά παίρναμε όλοι μεγάλη χαρά! Και παίρναμε χαρά, διότι ήταν ο πρώτος που μας ευχόταν καλή Ανάσταση. Έπειτα χαιρόμασταν, γιατί σήκωνε τα χέρια του και μας ευλογούσε. Και όταν μας ευλογούσε νομίζαμε πως ήταν πολύ μεγάλη στιγμή. Έφταιγε ίσως το παρουσιαστικό του· έμοιαζε έτσι, όπως στεκόταν σ' εκείνο το μπαλκόνι με το Μωυσή στην Ερυθρά Θάλασσα που καθοδηγούσε το λαό· έμοιαζε με τον Μελχισεδέκ που είχε εξέλθει για να υποδεχθεί τον βασιλιά· νόμιζες πως έβλεπες τον Νικόδημο, τον νυκτερινό μαθητή που μόλις είχε φροντίσει τα της κηδείας του Ιησού.

Και μετά αφού περνούσε όλος ο κόσμος και ευχόταν στον παπά μας «καλό Πάσχα», δίναμε ραντεβού για του χρόνου την ίδια μέρα. Και το ξέραμε καλά πως η συνάντηση αυτή έδινε στον γέροντα ιερέα ένα ακόμα χρόνο ζωής, τον γέμιζε χαρά, του έφερνε την Ανάσταση λίγες ώρες νωρίτερα.

Ήρθε όμως η ώρα ο παπάς μας να πάει να λειτουργήσει και εκείνος στο Θυσιαστήριο του Ουρανού μαζί με όλους τους ιερείς που πέρασαν όλους του αιώνες από το χωριό μας. Και έτσι τώρα ο παπάς μας εκ Μέσης Γης αλλά και από τον ουρανό προσεύχεται για εμάς.

Δε θα ξεχάσουμε ποτέ εκείνο το εξώρασό του, το οποίο άλλοτε έκρυβε τις αμαρτίες μας και άλλοτε έθαβε τα πάθη μας, πότε γινόταν σημαία στις χαρές μας και πότε μαντήλι για τις λύπες μας...